

Els justos viuran de la fe

Els justos “viuen de fe” o “viuen de totes les paraules que surten de la boca de Déu”? Ara, Crist és la fe que s’havia de manifestar (Gàl 3:24), el verb encarnat, per tant, el just viurà per Crist (Rm 10: 8). Tothom que ha ressuscitat amb Crist és perquè viu de fe, i el profeta Habacuc testimonia que els que viuen per fe són justos.

Els justos viuran de la fe

“Però per a qui no practica, però creu en qui justifica el malvat, la seva fe es considera justícia” (Rom. 4: 5)

Introducció

L’exposició de l’apòstol Pau és sorprenent quan afirma això “Déu justifica els malvats” (Rom. 4: 5). Basant-se en què justifica Déu els malvats? Com pot Déu, sent just, declarar injust el just? Com fer-ho sense comprometre la vostra pròpia justícia? Si Déu digués: “... no justificaré els malvats” (Ex 23: 7), com pot afirmar l’apòstol dels gentils que Déu justifica els malvats?

Gràcia i fe

La resposta és senzilla: Déu justifica (lliurement) els pecadors per la seva meravellosa gràcia. Tot i que la resposta és senzilla, la pregunta continua sent: com ho fa? La resposta també és senzilla: per fe “... per conduir-nos a Crist, perquè

siguem justificats per la fe" (Gàl 3:24).

A més de que Déu justifica els malvats, és cert que l'home es justifica per la fe "Per tant, sent justificats per la fe, tenim pau amb Déu a través del nostre Senyor Jesucrist; per la qual cosa també tenim una entrada per fe a aquesta gràcia en la qual estem; i ens jactem de l'esperança de la glòria de Déu "(Rom. 5: 1-2).

¿Justifica Déu per la confiança que l'home diposita en Ell? La creença de l'home era l'entitat justificativa?

La resposta es troba a Romans 1, versets 16 i 17: "Perquè no em fa vergonya (de l'evangeli de Crist), perquè és el (poder de Déu) per a la salvació de tothom que creu; primer del jueu, i també del grec. Perquè (en ella es descobreix la justícia de Déu de fe a fe), tal com està escrit: Però els justos viuran per la fe "(Rom. 1:16 -17).

Tot i que a l'Antic Testament, Déu diu repetidament als jutges israelites que haurien de justificar els justos i condemnar els malvats i declarar sobre ell mateix: "... no justificaré el malvat" (Ex 23: 7), l'apòstol Pau fa servir Habacuc que diu: 'Els justos viuran per fe', per demostrar que Déu justifica els malvats!

Déu justifica l'home per mitjà de Crist

Mitjançant l'observació que l'apòstol Pau fa de Habacuc, és evident que la fe no es refereix a la confiança de l'home, sinó a Crist, la fe que s'havia de manifestar "Però abans que arribés la fe, estàvem mantinguts sota la llei i tancats a la fe que s'havia de manifestar" (Gàl 3:23).

Quina fe es manifestaria? L'evangeli de Crist, que és el poder

de Déu, és la fe manifestada als homes. L'evangeli és la fe per la qual els cristians han d'esforçar-se (Jd1: 3). El missatge de l'evangeli és la predicació de la fe (Gal 3,2,5). L'evangeli és la fe, mitjançant la qual es va revelar la gràcia "Perquè per la gràcia sou salvats per la fe; i això no ve de vosaltres, és (regal de Déu ") (Ef. 2: 8).

L'evangeli no va venir de cap home, però és el do de Déu "Si coneixeu el do de Déu i qui us demana: doneu-me de beure, li demanareu a ell i ell us donaria aigua viva" (Joan 4:10).

Crist és el do de Déu, el tema de la predicació de la fe, a través del qual l'home té accés a aquesta gràcia. Per tant, quan la Bíblia diu que sense fe és impossible agradar a Déu, cal dir que la fe que agrada a Déu és Crist, la fe s'ha de revelar i no, com molts pensen, que és la confiança de l'home. (Heb 11: 6).

L'escriptor dels hebreus, al versicle 26 del capítol 10, demostra que no hi ha sacrifici després de rebre el coneixement de la veritat (evangeli) i que, per tant, els cristians no podien rebutjar la confiança que tenien, que és producte de la fe (evangeli). (Heb 10:35), ja que, després de fer la voluntat de Déu (que és creure en Crist), haurien de tenir paciència per assolir la promesa (Heb 10:36; 1 Joan 3:24).

Després de citar Habacuc, l'escriptor dels hebreus continua parlant dels que vivien per fe (Heb 10:38), és a dir, homes com Abraham que estaven justificats per la fe que s'havia de manifestar "Ara, com les Escriptures preveïen que Déu justificaria els gentils per la fe, va anunciar primer l'Evangeli a Abraham, dient:" Totes les nacions seran beneïdes en vosaltres "(Gal. 3: 8).

Tot és possible per Déu

Abraham es va justificar perquè creia que Déu proporcionaria la Llavor, cosa impossible als seus ulls, igual que és als ulls dels homes que Déu justifica el malvat "Ara, les promeses es van fer a Abraham i als seus descendents. No diu: I a la descendència, com parlant de molts, sinó com a una: I a la vostra descendència, que és Crist "(Gàl 3:16).

Crist és el ferm fonament de les coses que s'esperen i la prova de les coses que no es veuen. "Ara, la fe és el ferm fonament de les coses esperades i la prova de les coses que no es veuen. Perquè per això els antics van obtenir un testimoni (Heb 11: 1-2), perquè el just viu i rep un testimoni que ha agradat a Déu per mitjà de Crist (Tite 3: 7).

La paraula que va escoltar Abraham és la que va produir la creença del patriarca, perquè "Però, què diu? La paraula és amb tu, a la boca i al cor; aquesta és la paraula de fe, que prediquem ..." (Rm 10: 8), des de llavors "Per tant, la fe és escoltant i escoltant la paraula de Déu" (Rm 10, 17). Sense escoltar la paraula que ve de Déu, mai no hi hauria confiança en Déu.

L'element que produeix la justificació és la paraula de Crist, ja que conté el poder de Déu que permet justificar els malvats "Saber: si confesseu amb la boca al Senyor Jesús i creieu en el vostre cor que Déu el va ressuscitar d'entre els morts, sereu salvats. Ja que amb el cor es creu per la justícia i amb la boca es confessa la salvació "(Rm 10: 9-10).

Quan l'home escolta l'evangeli i creu, rep poder per a la salvació (Rom. 1:16; Joan 1:12) i descobreix la justificació, perquè passa de la mort a la vida perquè creia en la fe (Rom. 1:17). És a través de l'evangeli que l'home es converteix en fill de Déu "Perquè tots sou fills de Déu per la fe en Crist Jesús" (Gàl 3:26; Joan 1:12).

El poder de Déu

Per què l'apòstol Pau va tenir el valor d'afirmar que Déu fa allò que ell mateix va prohibir als jutges d'Israel? Perquè no tenien el poder necessari! Per fer una cosa justa injusta, és necessari tenir el mateix poder que Jesús va demostrar en la curació d'un paralític després de perdonar els seus pecats.

“Ara que sabreu que el Fill de l'home té poder sobre la terra per perdonar els pecats (va dir al paralític), us dic: lleveu-vos, agafeu el vostre llit i aneu a casa” (Lc 5): 24).

Justificar la fe és el poder de Déu “... perquè puguem ser justificats per la fe” (Gàl 3:24), perquè quan un home creu que és batejat en la mort de Crist (Gàl 3:27), és a dir, agafa la seva pròpia creu, mor i és enterrat “O no sabeu que tots els qui van ser batejats en Jesucrist van ser batejats en la seva mort?” (Rom. 6: 3). Ara el mort i justificat està en pecat! (Rom. 6: 7).

Però tots els que creuen i moren amb Crist, també confessen Crist segons el que han escoltat i après “Ja que amb el cor es creu per la justícia i amb la boca es confessa la salvació” (Rom 10: 9-10).

Ara, qui confessa Crist és perquè, a més de batejar-se en Crist, ja s'ha vestit de Crist. La confessió és el fruit dels llavis que només produeixen aquells que estan connectats amb l'Oliveira real “Per a tots els que vareu (batejat) en Crist, us heu vestit de Crist” (Gàl 3:27); “Per tant, oferim sempre un sacrifici de lloança a Déu, és a dir, el fruit dels llavis que confessen el seu nom” (Heb 13:15); “Jo sóc la vinya, vosaltres sou les branques; qui és en mi, i jo en ell, dona molts fruits; perquè sense mi no podeu fer res (...) El meu Pare és glorificat en això, que doneu molts fruits; i així sereu

els meus deixebles "(Joan 15: 6, 8).

El testimoni que Déu dóna a aquest home recau sobre aquells que, després d'haver estat enterrat, es posen sobre Crist, és a dir, només aquells que ja han ressuscitat amb Crist són declarats justos davant Déu. Només aquells que es generen de nou, és a dir, que viuen mitjançant la fe (evangelí), estan just davant de Déu "Els justos viuran per fe" (Hc 2: 4).

Els justos viuran de la fe, és a dir, de la fe que s'havia de manifestar i que ara prediquem (Rm 10: 8). Tothom que ha ressuscitat amb Crist és perquè viu de fe, i el profeta Habacuc testimonia que els que viuen per fe són justos.

Per tant, qualsevol persona que no confiï en les seves pròpies accions, sinó que descansi en Déu que ho justifica, li atribueix la seva creença com a justícia "Però a qui no practica, però creu en qui justifica el malvat, se li atribueix la seva fe com a justícia" (Rom. 4: 5); "I va creure en el Senyor i ho va acusar de justícia" (Gn. 15: 6), perquè en creure l'home es conforma a Crist en la seva mort i ressuscita pel poder de Déu, creant-se el nou home i declarat just per Déu.

La paraula del Senyor és la fe manifestada i tots els que hi creuen no es confondran "Com està escrit: Heus aquí, que poso a Sió un escull i una roca d'escàndol; I tothom qui hi creu no es confondrà "(Rom. 9:33), és a dir, en l'evangelí, que és el poder de Déu, es descobreix la justícia de Déu, que és de fe (evangelí) en la fe (creure) (Rom. 1). : 16-17).

Els justos viuran de Crist, perquè tota paraula que surti de la boca de Déu viurà l'home, és a dir, sense Crist, que és el pa viu que va baixar del cel, l'home no té vida en si mateix (Joan 3:36). ; Joan 5:24; Mt 4: 4; Heb 2: 4).